

[Lone Nielsen.]

år er det børneteatrene, der er ved at gå ned, det næste år er det de store, etablerede teatre. Da vi ikke kan undvære nogen af dem, og da vi både ud fra en kulturel og social betragtning ikke kan blive ved med at byde skuespillere og andre, der virker ved teatret, at være passagerer på redningsplanker i åbent hav, må vi forhåbentlig snart komme frem til at kunne støtte teatrene i Danmark, uden at det hver eneste gang skal være på bekostning af nogle teatre.

Teaterrådet er som bekendt kun rådgivende over for ministeren både nu og i fremtiden, og jeg vil derfor spørge ministeren, om han har tænkt at følge teaterrådets indstilling til punkt og prikke.

I teaterloven er der en bestemmelse om virksomhedsnævn på de enkelte teatre. Jeg vil spørge ministeren, om han ikke mener, at tiden nu er inde til at gå et skridt videre, så skuespillerne kunne blive repræsenteret i bestyrelserne på de enkelte teatre landet over.

Til sidst skal jeg på den socialdemokratiske gruppes vegne tilsige vor fulde støtte til lovforslaget, som vi betragter som et stykke aktiv kulturpolitik, der på væsentlige punkter stræber imod at være lighedsskabende over for befolkningen, hvad enten det drejer sig om unge eller gamle, hvad enten de bor i København eller i Jylland.

Lembourn: Der er tre nydannelser i forslaget. Den første er, at man udvider abonnementsordningen til at gælde hele landet, og det kan jeg fuldt ud tilslutte mig. At man giver støtten til billetten og dermed til publikum, har der været nogle indvendinger imod. Det siges, at derved lader man succeser avle succes, og at det kan forlede visse teaterledere til at føre et lidt for populært program frem. Jeg tror ikke, indvendingen er rigtig. Tværtimod tror jeg, at en udvidelse af abonnementsordningerne vil betyde, at teaterlederen stilles friere, så han kan anlægge et mere varieret program, og i øvrigt anser jeg ikke publikum for at være så ringe en dommer. Det populære teater er ikke altid godt, men det gode teater er næsten altid populært. Det kan faktisk lade sig gøre her i landet at spille „Hamlet“ og „Medea“ for fulde huse.

Den anden nydannelse, at teaterrådet rationaliseres til tre personer, kan jeg fuldt ud tilslutte mig. Problemerne opstår først, når vi skal til at finde ud af, hvordan børneteater, eksperimenterende teater og herunder det opsøgende teater skal støttes. Principielt er det rigtigt, at vi gør et eller andet for børneteateret, og der må være muligheder for det eksperimenterende teater. Det kan vi alle være enige om, da vi er interesserede i at gøre skolen mere musisk. Det må vel også være sådan, at man kan ikke gennemføre det ved hjælp af abonnementsordninger, da forholdene jo er anderledes for dette teater.

Men spørgsmålet er: hvor findes kvalitetskriterierne? For dette teater er der ikke anmeldelser i pressen, sådan som man kender det for det stationære teater, og det er meget ofte amatører, der arbejder med det, hvad der ikke skal bebrejdes dem. Det er en fortrinlig ting at være, men også dér må der stilles visse kvalitetskrav. Derfor vil jeg gerne stille ministeren det forslag, da vi må have et eller andet organ, som kan bedømme, om man er berettiget til støtte eller ej, at vi følger det princip, som vi har for den bildende kunst i kunstfonden, at vi samtidig med teaterrådet får et børneteaterråd — man kan jo glimrende have den samme formand — og så i et børneteaterråd på tre personer får en pædagog og en dramatisk kyndig.

I øvrigt vil jeg gerne i den forbindelse henstille til undervisningsministeren — det kan kulturministeren så bringe videre — at skolenævnene får en vis indflydelse på, hvad der skal opføres på skolerne.

Men problemet er kvalitetsspørgsmålet. I teaterrådets indstilling til kulturministeriet om en ny teaterlov er der i § 10 en formulering af den målsætning, man skal have for teaterdrift:

„Det er en betingelse for ydelse af statsstøtte til teaterdrift, at teatervirksomheden har en kunstnerisk holdning og kvalitet samt en i forhold til virksomhedens målsætning, omfang og art rimelig publikumsinteresse.“

Det synes jeg er en fortrinlig formulering, og jeg er ganske enig, betydelig mere enig, end jeg er i samme råds indstilling vedrørende fordelingen af midlerne.

Vi må holde fast ved, at godt teater forudsætter nu engang, at man kan sine ting,